

Prečo malý Betlehem?

58-1228, Jeffersonville, IN
(WHY LITTLE BETHLEHEM?)

William Marrion Branham

Úvod

Mimoriadna služba Williama Branhama bola odpoveďou Svätého Ducha na proroctvá Písma v Malachiášovi 4:5,6, Lukášovi 17:30 a Zjavení 10:7. Táto celosvetová služba bola vrcholom mnohých biblických proroctiev a pokračovaním práce Božej skrze Jeho Ducha v tomto konečnom čase. Písmo hovorí, že táto služba pripraví ľudí pre Druhý Príchod Ježiša Krista. Našou modlitbou je, aby Boh toto Slovo urobil životom v Tvojom srdci, keď budeš s modlitbou čítať toto posolstvo.

Preklad anglického originálu je urobený len s takými nevyhnutnými zásahmi do textu, ktoré vyžaduje preklad hovoreného slova do tlače, so snahou zachovať ráz prostého spôsobu vyjadrovania.

Hoci bolo pre presnosť prekladu vynaložené všetko úsilie, napriek tomu je za najvernejšiu formu záznamu považovaný audio záznam v anglickom jazyku.

Viac ako 1100 kázní je dostupných v mnohých jazykoch.

Táto kázeň sa smie kopírovať a rozširovať, pokiaľ je text predstavený neskrátene, bezo zmien, a pokiaľ je distribuovaný zdarma.

Viac informácií nájdete na stránke:

www.vecerne-svetlo.sk

Prečo malý Betlehem?

(WHY LITTLE BETHLEHEM?)

Toto posolstvo kázal brat William M. Branham v nedeľu ráno 28.12.1958 v Jeffersonville, IN

¹ Môže to vyzerat' dnes ráno trochu smiešne, ako mám tu na pódiu oblečený tento kabát, ale bol som tak šťastný, že môžem ukázať tento pekný kabát, ktorý mi dal zbor. Videl som jedného dňa brata Nevilla, že ho tu má, mal na sebe pekný oblek, a ako pekne mu to pasovalo a pomyslel som si, dobre, ja... Vyzeralo to veľmi dobre a zhromaždenie o tom hovorilo, tak som si pomyslel, „Oblečiem si ten môj kabát, keď pôjdem na pódium.“

² Viete, myslím si, že my nikdy nevyrastieme. My sme vždy... A ja nechcem vyrásť. Čo s tým, brat Luther? No, nikdy nechceme vyrásť, vždy chceme zostať deťmi.

³ [Brat Neville hovorí, „Brat Branham, myslel som si, že máš oblečenú takú róbu, ktorú nosia tí kazatelia vyššej triedy, a ja som ťa zbadal len v kútiku oka a pomyslel som si, že si si asi dal na seba rúcho.“ Brat Branham a zhromaždenie sa smejú - pozn.prekl.] To bol kompliment k tomu peknému kabátu.

⁴ No, poviem toto, je to... Jeden som skutočne nutne potreboval, a tak toto je ten najlepší, aký som kedy mal. A istotne si to cením. A brat Roy Robertson, neviem, či je tu dnes ráno, alebo nie, on mal niečo s tým výberom toho kabátu, a tak, bol to skutočne dobrý výber a sme veľmi radi, že to máme.

⁵ A tak, sme veľmi radi, že sme dnes ráno späť v dome živého Boha, a že sa radujeme z tohoto ohromného času obecenstva okolo Jeho vzácneho Slova.

⁶ A tak, ak bude Pán chcieť, veľmi skoro pôjdem za more. A hádam ste to videli v časopise Hlas obchodníkov, že odchádzam budúci mesiac za more. A tak vás všetkých skutočne prosíme o modlitby, aby ste sa za nás modlili, zatiaľ čo budeme preč. Zdá sa, že moje zhromaždenia za morom sú lepšie, pretože je to tam lepšie. V Amerike...

⁷ Hovoril som bratovi Mercierovi, že som počúval... Dal mi prehrávač a mal k tomu nahrávky niektorých mojich kázaní. A ja som vtedy spoznal, že ak ma kedy kto počúva, tak to pri nich musí byť

skutočne milosť Božia, pretože som si pomyslel, že by som mohol byť lepší.

⁸ On aj toto nahráva. A tak môžeš tú časť vystrihnúť, dobre? Alebo, hádam teraz drží to tlačidlo stlačené, tak dúfam, že to teraz vystriháva.

⁹ Ale poviem vám, bol som tak prekvapený, ja... To najbiednejšie kázanie, aké som počul vo svojom živote, bolo to moje. To je pravda. Bolo to na tej nahrávke. Ja... To ma tak znervóznilo, že som ani nedokázal zjesť večeru. Prišlo mi zle, odišiel som od stola a v tú noc som vôbec nemohol spať.

¹⁰ A išiel som dolu do Kentucky s bratom Woodom, to bolo včera. A keď sme sa vrátili, povedal som, „Brat Wood, ja nerozumiem, ako vôbec môže niekto prísť a počúvať ma hovoriť, je to tak biedne, tolko sa opakujem a, ó, tá gramatika je hrozná a nie je tam žiadna interpunkcia.“ Ja len... Ja nerozumiem. Povedal som, „Z jednej strany ma to povzbudzuje, že viem, že to musí byť Boh, inak by vôbec nikto neprišiel.“ To je pravda.

¹¹ A tak som hovoril s bratom Collinsom a nazdávam sa, že je v budove, a tak som mu povedal... On prišiel a hovoril som mu o tom, povedal som, „Brat Collins, úprimne...“ Povedal som, „Som teraz takmer tridsať rokov starý ako kazateľ, a istotne by som mal vedieť, čo je to kázeň.“ Povedal som, „To bolo to najbiednejšie, čo som kedy počul.“

¹² A on je metodistický kazateľ a jeho brat je dôležitým človekom v Metodistickej denominácii a on povedal, „No,“ povedal, „Poviem ti, brat Branham.“ Povedal, „Tvoja interpunkcia a vety možno nekončia správne a podobne, ale,“ povedal, „Či si niekedy pomyslel na to, že ten chlapík, ktorý kázal na deň Letníc, že on sa dokonca nevedel ani podpísať svojím menom? Volal sa Peter.“ Povedal, „Viem si predstaviť, že jeho interpunkcia nebola správna.“

¹³ Ale vidíte, to, čo spôsobuje, že človek dáva na toto dôraz, je to, že keď počúvate tieto rozhlasové vysielania, a oni to majú všetko napísané, rozumiete? A oni si to môžu napísať, dať tomu správnu interpunkciu a tie veci, pretože oni to čítajú.

¹⁴ Stál som s Charlesom Fullerom, kázal za takou skrinkou, asi takouto, a to mal ako kazateľňu. A všetko, čo povedal, on to priamo čítal, číslo jedna, číslo dva, číslo tri, číslo štyri, takto, kým to nebolo všetko presné a správne načasované. A bolo to všetko odobrené, tá rozhlasová stanica to odobrila a všetko také.

¹⁵ A tiež pri Billy Grahamovi, videl som to, a tak ďalej, ako tam oni stoja a hovoria a čítajú to tak rýchlo, ako len môžu, a je to všetko vopred pripravené, takže si myslím, že oni majú správnu interpunkciu.

¹⁶ Ale problém so mnou je, že ja by som to nevedel ani prečítať a tak, ak by som to ja napísal, som si istý, že by som to sám nedokázal prečítať, takže to je nádherná milosť, či nie? Vidieť, čo On môže pre nás urobiť. Ale som tak vďačný, že môžem teraz začať a zakončiť tento starý rok, a začať ten nový rok.

¹⁷ Počúval som modlitebný rad, a istotne som nebol spokojný ani s tým modlitebným radom, keď som to počúval. To bolo prvý krát, ako som sa takto sám počul kázať posolstvo, a istotne som bol prekvapený, že tie modlitebné rady nie sú vedené správne. Nie, myslím si, že takto sa po nejakom čase stane, že každý bude musieť o tom všetko vedieť, predtým, ako uverí. A počnúc prvým dňom toho nového roku to chcem zmeniť a začať modlitebný rad, kdekoľvek Boh ku mne prehovorí, „Táto osoba je mimo tej línie,“ alebo „niečo s ňou nie je v poriadku“ a zastavím sa pri nej, nech tí ostatní ďalej pokračujú, pretože inak ich tým radom neprejde dostatočný počet. Rozumiete? Ľudia vedia, kde sú a kým sú a čo urobili, ale keď treba nájsť niečo, čo nie je v poriadku s Bohom, to je čas, kde sa treba pri tej osobe zastaviť a povedať, „Toto je on.“ Rozumiete? Tak, myslím si, že to možno trochu zmeníme, brat Leo, odkedy som to počul, a spolieham na to, že Boh nám v tom nadchádzajúcom roku pomôže.

¹⁸ No, myslím, že dnes večer sú tu v modlitebni zhromaždenia, a ja mám byť dnes večer na šesťdesiatdvojke tu hore s bratom Ruddellom, rozumiem to tak, že oni tu budú mať modlitebné zhromaždenie, a brat Ruddell ma požiadal, aby som na to zhromaždenie prišiel, ale myslím, že sa vrátim v ten večer sem do modlitebne, pretože vždy som sa snažil byť na Silvestra v modlitebni a chcel som prísť sem, aby som tu bol s bratmi. A tak som urobil taký malý kompromis, že budem dnes večer s bratom Ruddellom na šesťdesiatdvojke v tom starom klube šesťdesiat dva, ktorý bol prerobený na cirkev. A potom budem v stredu večer spať tu na modlitebnom zhromaždení. A potom vo štvrtok odchádzame do Chicaga a potom ďalej, a ďalej do Filadelfie a potom za more.

¹⁹ A dnes ráno vás nechceme držať príliš dlho, pretože je to... Máme osobné rozhovory a sú pred nami zhromaždenia.

²⁰ A myslím, že od posledného modlitebného zhromaždenia tu, ó, som veľmi vďačný za tie výsledky, ktoré sa ukázali od toho posledného modlitebného zhromaždenia. Je to istotne nádherná vec, čo môže Pán

urobiť, keď sa Jeho ľudia zhromaždia. „Tí, ktorí sú... Ktorí budú vzývať Meno Pánovo a zhromaždia sa spolu.“ Verím, že tak to je, „A budú sa modliť, potom Boh z Nebies vypočuje.“

²¹ Tak, skloňme teraz svoje hlavy, len na chvíľu, ako hľadáme na Neho, aby nám daroval inšpiráciu, ktorú potrebujeme pre toto poslanstvo.

²² Pane, Ty si nám bol útočiskom a silou vo všetkých generáciách. Naši otcovia pred nami Ti dôverovali a neboli zahanbení. Oni verili v Tvoje Sväté Meno a boli privedení ako svietiace svetlá, a keď sme sa my na nich dívali, ako povedal básnik, „Šľapaje na pieskoch času, naše rozlúčenia zanechávame za nami, šľapaje na pieskoch času.“ Potom vidíme, že tí, ktorí Ti dôverovali, tak zakaždým, bez toho, že by Si jediný raz zlyhal, oni vyšli správne. Hoci išli cez mnohé hlboké vody a veľké skúšky a prenasledovania, ale pri tom na konci, Ty si ich vždy vyviedol, že boli, „Viac, ako víťazi.“ Pretože to je Tvoje zasľúbené Slovo, cez ktoré Si toto urobil.

²³ A my sa dnes modlíme, aby Si požehnal túto malú cirkev, požehnaj jej pastora, nášho dobrého brata, brata Nevillea a jeho rodinu, a prosíme, aby si bol s ním v tomto nadchádzajúcom roku a viac ho pomazal a požehnal každým spôsobom. Posilni zdravie jeho rodiny, tých maličkých, ktorí rastú. Zachovaj brata Nevilleho silného a zdravého.

²⁴ A požehnaj túto cirkev, každého člena, ktorý je v nej, výbor dôverníkov, ó, ako ich milujeme, ako skutočných, šľachetných mužov Božích a výbor diakonov, oni sú tiež Tvojimi šľachetnými služobníkmi. A všetci ľudia, ktorí tu prichádzajú, my sme za nich vďační, Pane. To jednoducho robí môjmu srdcu dobre, keď viem, že tento malý starý močiar, a to, čo bolo pred mnohými rokmi len takým kusom pôdy s burinou, bolo učené majákom kráľovstva Božieho. A modlím sa, Bože, aby to stálo, kým príde Ježiš. A nech mnoho vzácnych duší, ktoré sú tu, Pane, vyjde v ten deň umyťých Krvou Baránka. Udeľ to.

²⁵ A ako otvárame dnes ráno toto Tvoje požehnané Slovo, Pane, keď obraciame stránky, aby sme z toho prečítali text, a vieme, že iba Ty Sám môžeš dať z toho kontext. A modlíme sa, Bože, aby si pomazal Svoje Slovo, a nech by ono išlo rovno do srdca ľudí a spôsobilo im niečo dobré. Učiň z neveriacich veriacich a posilni kresťanov, a uzdrav chorých a dodaj odvahy znechuteným a daj Sebe Slávu. A aby toto mohlo byť, Pane, obrež pery, ktoré budú hovoriť, a uši, ktoré budú počuť. Lebo to prosíme v Ježišovom Mene, Amen.

²⁶ Oznámim ten malý text, ktorý mi prišiel na srdce už minulú nedeľu. A hovoril som o tých múdrych mužoch, ktorí prichádzali, aby videli Ježiša, tú hviezdu, ktorú nasledovali od Východu na Západ, a zatiaľ, čo som to študoval, natrafil som na miesto Písma a na Štedrý deň som sa sem nedostal, pretože som mal nejaké služby vo väzniciach, a tak ďalej, a musel som tam byť. Tak som si pomyslel, že by som dnes hovoril na tému: *Prečo malý Betlehem?*

²⁷ Chcem prečítať z knihy proroka Micheáša, jedného z malých prorokov z 5. kapitoly 2. verš, je tam napísané toto:

A ty, Bet-lehem, Efrata, primalý byť [„hoci si malý“ - v angl.preklade KJV – pozn.prekl.] medzi tisícami Júdovými, z teba mi vyjde ten, ktorý má byť Panovníkom v Izraelovi, a jeho východiská sú od pradávna, odo dní veku.

²⁸ Mám tu na tom mieste Písma takú značku, to preto, že som v tom čase nedokázal porozumieť, čo to slovo znamená.

²⁹ Zo všetkých miest, ktoré sú v Palestíne, a tam je tak mnoho veľkých miest a lokalít, miest, ktoré sú zdanlivo o toľko známejšie v tej tradičnej histórii a lepšie ohradené, väčšie mestá. A prečo by Boh vybral práve malý Betlehem, aby bolo miestom narodenia Jeho Syna? Existuje ich mnoho, ktoré sú väčšie. Tak, napríklad historický Jeruzalem. Ten pyšný Jeruzalem, hlavné mesto všetkého toho a on je jedným z najväčších miest v Palestíne a my sa potom divíme, prečo by Boh vybral také maličké mesto Betlehem, ako miesto narodenia Jeho Syna.

³⁰ Ale, ako povedali Písma, „To, čo je Boh rozhodnutý urobiť, to sa stane.“ A existuje Boh, ktorý to tak vopred určil, lebo inak by to tak nikdy nemohlo byť. A Písmo tam hovorí v pätnástej kapitole Skutkov, že, „Nič sa nedeje náhodou.“ Boh všetko vedel. A to sa nestalo len nejakou náhodou, že sa to tak stalo. To bolo tak, pretože Boh to tak učinil.

³¹ A potom my, vo svojich malých ohraničených myšliach, nad tým začíname rozmýšľať, „Prečo by si ten veľký Kráľ Neba vybral také malé miesto, ako to, namiesto toho hlavného mesta?“ Namiesto nejakého...

³² Boli tam dokonca mnohé miesta, ktoré mali väčšie duchovné pozadie, ako mal Betlehem. Napríklad, jedno z takých miest bolo Šílo. Šílo bolo starodávne miesto uctievania, ktoré patrilo Izraelu, kde všetci prichádzali rok za rokom, na toto veľké miesto, kde odpočinula Pánova

truhla zmluvy. A zamýšľam sa potom, prečo sa On nemohol narodiť v Šíle?

³³ Potom tam bol Gilgal, ďalšie veľké duchovné miesto uctievania. Prečo Boh nenechal, aby sa On narodil v Gilgale?

³⁴ Potom tam bolo ďalšie miesto: Sion. Sion bol na vrchu hory. A my sa divíme, prečo sa Ježiš nenarodil na Sione, pretože to bolo veľkým historickým miestom, kde Pán Svoj ľud počas vekov požehnal.

³⁵ A to tak vyzerá, že On by si mohol vybrať Sion, alebo Gilgal, alebo Šílo, alebo jedno z tých iných veľkých miest, kde boli pred tým veľké požehnanie a veľké lekcie.

³⁶ A potom tam boli iné veľké mestá, ako napríklad Hebron. To bolo miesto pre človeka, ktorý potreboval miesto útočiska, miesto bezpečia. Potom tam bol Rámot Gileád, to bolo tiež ďalšie útočistné mesto, kde mohli ľudia prísť, a ono by bolo veľmi vhodné, aby sa tam On narodil.

³⁷ A možno, ak by som ja o tom rozmýšľal, tak by som Ho priviedol do Kádeš Barney, pretože to bolo súdnou stolicou a útočistným mestom, možno ja by som Ho priviedol tam do tej krajiny, aby to bolo Jeho miestom narodenia. Alebo by sme možno každý vybrali nejaké iné z tých miest.

³⁸ Ale, viete, som tak rád, že dokonca aj tie malé, nepatrné miesta v Biblii, znamenajú tak mnoho. Myslím, že to povedal sám Ježiš, že, „Vy obchádzate a činíte tie väčšie veci zákona,“ vlastne, „ale obchádzate tú malú vec.“ A niekedy sú to tie malé veci, ktoré držia tie veľké veci pohromade, ale to všetko vo všetkom, to veľké ozubené koleso sa otáča presne tak, ako Boh určil, aby sa točilo. Keď sa to tu otočí, to neminie svoje miesto, ani jeden zub toho kolesa. Boh všetky tie veci predurčil, a to musí zapadnúť presne do toho miesta.

³⁹ A keď dostávame takú vieru a začíname rozmýšľať, „Kto je za týmto všetkým? Kto je tou hlavnou pružinou, ktorá otáča túto veľkú Božiu ekonómiu?“ Zisťujeme, že to je Duch Svätý. Nie je to ponechané do rúk ľudí, aby činili tie veci, ale je to v rukách Svätého Ducha, a On je tou hlavnou pružinou, že ak On môže dostať tie ostatné nástroje, to bude fungovať dokonale a presne to zachová Boží čas.

⁴⁰ A potom to vidíme a divíme sa vo vlastnej mysli, že potom, ak sa pozeráme na tie veľké veci, a ako by sme ich my urobili, a potom nám to dáva v dnešnom dni veľkú útechu pomyslieť, že ak sme možno len malou skupinou ľudí, ak sme možno len nepatrnými pre ten svet a

pre tie väčšie cirkvi denominácií, pritom Boh z času na čas používa tie malé jednoduché veci.

⁴¹ Lebo je tiež napísané v Písmach, „Neboj sa, malé stádečko, je to dobrá vôľa vášho Otca, dať vám Kráľovstvo.“ Čo za útecha to je, keď viem, že s takou istotou, s akou sa Ježiš musel narodiť v malom Betleheme, tak isto bude to malé stádečko, práve to, ktorému Otec dá Kráľovstvo, pretože tak je napísané. A všetky Písma sú dané skrze inšpiráciu a Písma nemožno zmeniť. Musia sa naplniť. Tak nám to dáva nádej, keď vieme, že to bude malé stádečko, ktoré prijme Kráľovstvo, malé, verné stádečko veriacich. Spolieham na to, že som jedným z toho stádečka, alebo, že som v tom malom stádečku, som chcel povedať.

⁴² A potom poznáme ten príbeh, väčšina z nás je s tým príbehom oboznámená, ako Izrael prišiel do Palestíny, skrze Božie zaslúbenie. A vieme, že ten veľký Jozua bol tým, ktorý rozdelil každému pokoleniu svoju porciu.

⁴³ A istotne, ak by sme mali čas od teraz asi do šiestej večera, tak by sme zostali celý čas rovno pri tejto téme, aby sme tieto veci vysvetlili a dostali z nich ten skutočný význam, pričom nemáme toľko času, máme len tridsať, štyridsať minút. Tak sa musíme dotknúť len toho vrcholu a spoliehame, že Svätý Duch umiestni ten zbytok z toho vám, biblickým čitateľom, do vášho srdca, ako pôjdeme ďalej.

⁴⁴ Či ste vedeli, že tie porcie, ako ich Jozua rozdelil v Palestíne, boli dané skrze inšpiráciu? A tie hebrejské matky patriarchov, keď sa to dieťa práve rodilo a ona bola v pôrodných bolestiach, aby porodila dieťa, ona vyslovila práve meno toho miesta, kde sa tí patriarchovia mali usadiť v tých posledných dňoch.

⁴⁵ Keď hovoríme o inšpirácii, táto Biblia je inšpirovaná! Nezáleží na tom, aká je malá, každé jedno miesto Písma má takú ohromnú pozíciu v Písme v tom veľkom obraze. Všetko z toho, každé slovo je inšpirované a visí na tom konečné určenie duší, pretože to je Slovo nesmrteľného a večného Boha.

⁴⁶ A dokonca tie matky, keď sa to dieťa narodilo a oni vyslovili svojím hlasom tie mená, umiestnili ich do pozície, kde mali byť v tej zaslúbenej zemi o stovky rokov neskôr. A Jozua, nevediac to, pritom skrze tú istú inšpiráciu, ich presne umiestnil tam, kde mali byť.

⁴⁷ A Jozua, ako to rozdeľoval, rozdelil Júdovu porciu. Ak si to všimnete na mape, geograficky je to rovno na západ od mora, pár míľ južne od Jeruzalema, hlavného mesta. A keď Júda dostával v tej zemi svoju časť, svoju provinciu, ako by sme to nazvali, je to zvláštne, ale

toto malé mesto Betlehem nebolo dokonca ani spomenuté. Pritom tam bolo, pretože Abrahám... Alebo, myslím, že to bola Rebeka, ktorá bola na tom mieste pochovaná, ale to musela byť len nejaká malá dedinka, pretože, ak čítate 5. kapitulu knihy Jozuu, zistíte, že pod panstvom Júdu bolo sto pätnásť hlavných miest, okrem dedín a malých mestečiek, je tam spomenutých sto pätnásť veľkomiest. A zrejme, keď to bolo rozdeľované, bol Betlehem taký maličký, možno to bol len nejaký malý dom, alebo dva, že to v tom dedičstve ani nebolo spomenuté. Potom zisťujeme, že to vlastne nikdy nebolo ani známe.

⁴⁸ Ten, ktorý ho založil, to bol Kálefov syn, syn Kálefa, ktorý sa volal Salma, a on ho založil. Biblia hovorí, že bol otcom toho mesta, čo znamená, že bol zakladateľom Betlehema.

Inými slovami, on sa tam musel presťahovať a začať nejaký druh obchodu a predávanie a obchodovanie, a tak ďalej, čo tomu dalo vzrast. Neskôr zisťujeme, že ten skutočný dôvod toho, stalo sa, že celá zem žiarila na ten maličký kúsok zeme, ktorý leží smerom na sever a na východ a trochu sa na tom výbežku zvažuje na juh. To bola najúrodnejšia časť z celej Palestíny. Bolo to hlavným miestom kukurice a hlavným miestom pšenice a v tej časti Betlehema boli veľké olivové sady, a tak ďalej, alebo v tej časti Palestíny, na konci provincii Júdu.

⁴⁹ A zisťujeme, že sa to tiež stalo domovom smilnice Rachab, keď Izrael prekročil hranicu rieky Jordán, do Palestíny. Sme oboznámení s príbehom smilnice Rachab. Vyobrazme si ju dnes ráno na pár minút, túto mladú dámu, krásnu mladú ženu, ktorú nejaké nešťastie v živote donútilo (tým, že bola pohankou), bola v živote donútená žiť, ako žila. A mnohokrát sú ľudia donútení do určitého života, ktorý žijú.

⁵⁰ Bol som raz večer vo väznici, aby som navštívil muža, ktorý mal byť popravený. Vzal som ho za ruku, hovoril som s ním a povedal som, „Prečo si urobil takú vec?“ A ako ma držal za ruku, začal hovoriť. On bol donútený do toho, čo robil. Povedal som, „Pretože ty si to dovolil, aby ťa to do toho donútilo, nemusíš to robiť, ani ty, ani žiaden človek nemusí piť.“ Povedal som, „Ja som sám nervózny, ale tamto nepotrebujem.“

⁵¹ A táto mladá žena, po tom, ako prvýkrát počula o Izraeli a o Bohu, ktorý bol Bohom, ktorý odpovedá na modlitby, nielen Boh, ku ktorému sa modlí, ale Boh, ktorý odpovedá späť; keď počula, že existuje Boh zázrakov, ktorý dokáže vykonať zázraky, Boh, ktorý vysušil moria a dal pršať chlieb z neba, jej srdce sa začalo chvieť. A keď počula od tých dvoch kazateľov, ktorí tam išli, prvé posolstvo, ona to rýchlo prijala so všetkým, čo bolo v jej srdci. A na jej okno bol uviazaný

šarlátový [jasnočervený – pozn.prekl.] povraz pre ochranu jej domu, pretože ona to posolstvo prijala.

⁵² A možno by som to tu dodal: či ste vedeli, že ona bola typom na pohanskú cirkev? Ona bola pohanka a ona bola typom cirkvi z pohanov, ako oni budú počuť posolstvo. A my sme boli všetci v duchovnej prostitúcii, páchajúc duchovné smilstvá proti Bohu neba, vo všetkých možných veciach, všetkých možných druhoch denominácií a náboženstiev, ale keď sme počuli, že existuje Boh, ktorý stále žije, ktorý dokáže vykonať zázraky, rýchlo sme to posolstvo prijali.

⁵³ A tam bola nanesená krv Pána Ježiša, ktorá vytvorila ten šarlátový povraz. Aby som nevchádzal do prílišných detailov, viete, ako to ona zo svojho okna zavesila: verejne, tá krv bola vystavená verejne. To je to, ako musí byť tá krv vystavená, verejne, visiac z vonkajšej strany múru, aby to ukázalo, že tam vo vnútri sa niečo stalo. To je to, ako je to s pravým veriacim v Kristovi dnes ráno. Navonok má vystavenú krv Pána Ježiša, ktorá ukazuje, že vo vnútri sa niečo odohralo.

⁵⁴ A skrze toto sa Boh pozrel dolu, keď zostúpil ten hnev a trúby začali trúbiť, Boh videl ten šarlátový povraz, ako tam visí ako pamätník. A Jemu sa to vždy páči, preskočiť krv. „Keď uvidím tú krv, preskočím vás.“ On to videl, a keď zemou prešlo zatrasenie a Duch Svätý zatriasol tými múrmi, niektoré z nich mali hrúbku dvadsať stôp [asi 6m – pozn.prekl.], ale ani jedna skala nespadla tam, kde visel ten povraz. To poukazuje na ochranu pravého veriaceho pravdivým Bohom, bez ohľadu na to, v akom si stave, keď ťa On nachádza, ide len o to, či prijímaš ten šarlátový povraz. On sa tiahne celou Bibliou.

⁵⁵ A potom ju vidíme, že bola vzatá, aby bola jednou z Izraelitov. Zaľúbila sa do muža, ktorý bol v Júdovi kapitánom a kniežaťom. Bol to kapitán Izraelských armád, volal sa Salmon, práve tak, ako ten kráľ Šalamún. On bol kráľom, a ona sa dostala s týmto kapitánom, ktorý bol kniežaťom v Júdovi, do veľkého ľúbostného vzťahu. Nakoniec sa za neho vydala. A keď sa Izraeliti usadili, ona a jej milovaný manžel žili v Betleheme.

⁵⁶ Teraz to začínate vidieť, ako sa vám to otvára, že? Rozumiete? Začína sa nám to otvárať, ako vidíme, že ona žila v Betleheme, súc pohanskou nevestou so Židom. Prečo? Pretože ona uverila v Boha, ktorý koná zázraky. A aby sme sa pozreli, odkiaľ pochádzala, bolo to z domu zlej povesti, prostitúcie, skrze jej obrátenie a skrze jej nezlyhávajúcu vieru v Boha, to ju vyviedlo z domu prostitúcie, do nádherného domu v Betleheme. Čo za rozdiel.

⁵⁷ To je to, čo to robí pre všetkých nás. Z domu nevery a znechutení, nemorálnych skutkov a všetkého, do takého miesta, do pozície v Kristovi, ktorá je tým najnádhernejším miestom. Z nezmyselnosti do vznešenosti, to je ten rozdiel, ktorý robí pre nás naše obrátenie. A či ste uvideli, že ona sa vydala za knieža domu Júdovho, za kapitána? Ten kapitán reprezentoval Krista, ktorý si vzal nevestu z pohanov, tých najnižších z najnižších, až do hlavného a najlepšieho miesta v zemi, ako sa ku tomu dostaneme neskôr v našom poslanstve a dokážeme, že to nemohlo byť nič iné, ako to. Oni sú typom pohanskej cirkvi.

⁵⁸ A zisťujeme, že oni mali v Betleheme milý domov, ako to Salmon založil, a to sa malo stať veľkým miestom a úrodnou zemou, a ako je nádherné pomyslieť na tú veľkú krajinu pšenice tam, že to bude miesto chleba pre svet, a je to pravda, niet divu, že Ježiš sa musel narodiť tam, pretože On bol Chlebom Života! To je to, kde všetky národy prichádzali pre svoje zrno. Pretože to bol Betlehem, ktorý mal tie úrodné polia. A vidíte, tá maličká vec, len sa hovorilo, „Ó, to bola provincia pšenice.“ Pritom to niečo znamenalo a vidíte, ako to pohanské knieža, vlastne toto židovské knieža si berie svoju pohanskú nevestu späť do Betlehema, do miesta, kde sa majú usadiť, na miesto, kde majú žiť, miesto, kde bolo mnoho chleba.

⁵⁹ Zisťujeme, že skrze tento vážny ľubostný vzťah a veľkú poslušnosť viery, skrze smilnicu Rachab, ona porodila Salmonovi syna, a jeho meno bolo Boáz. A všetci sme oboznámení s ďalším príbehom, ktorý je tu teraz s týmto zviazaný. A Boáz sa narodil v Betleheme od Salmona a smilnice Rachab.

⁶⁰ A my sme... Zisťujeme, že o roky neskôr potom, ako Naoma opustila krajinu a odišla bývať s Moábitmi, a kde s ňou veľmi zle zaobchádzali, a ona sa dostala pomimo obecenstva tých ostatných veriacich a dala sa do spoločnosti v odpadnutom stave v inej zemi medzi inými ľuďmi. Inými slovami, ona opustila tú pravú veriacu cirkev, aby odišla na nejakú chvíľu do sveta, aby sa pripojila do nejakej sociálnej cirkvi, ktorá verila, že takmer čokoľvek bude úplne v poriadku. A tam stratila svojho manžela.

⁶¹ A to nemusí byť zakaždým fyzická smrť, môžeš ho stratiť v duchovnej smrti, alebo stratiť svoju manželku, radšej zostaň v tej dobrej zemi. Radšej by si mal zostať tam, kde vieš, že si prikrýty skrze Krv, bez ohľadu na to, ako vyzerajú tí ostatní, akí sú veľkí, aké majú vo svojich cirkvách pekné točité schody, alebo ako veľmi zvonja tie zvony. Radšej by si mal zostať tam, kde Krv prikrýva hriech ľudí. Môžete stratiť

jeden druhého, a ponad všetko, môžeš stratíť Pána Ježiša a byť vymknutý.

⁶² A zisťujeme potom, že potom, ako boli jej synovia preč, ona ich stratila oboch, ona sa vrátila späť, pretože v tom meste v tom čase nebol žiaden duch prebudenia.

⁶³ Ó, ako rád by som sa tu na chvíľu pozastavil, ako rád by som to tu teraz vzal a ukázal vám, že bez ohľadu na to, koľko cirkví sa vrátilo späť, zostaňte pod Krvou, to je miesto na prebývanie. Dnu či von, hore alebo dolu, hrubé alebo tenké, kdekoľvek to môže byť, zostaň pod Krvou. Ale Naoma si myslela, že by to bolo lepšie ísť tam a pripojiť sa ku inej skupine, pretože oni tu mali problémy, nebol tam ten duchovný chlieb, ale Boh to prinavráti späť, „Ja prinavrátim, hovorí Pán.“ Zostaň na tom poli, z ktorého to prichádza.

⁶⁴ Tak, nachádzame, že ona začala túžiť, aby sa vrátila späť, pretože oni počuli, že sa prelomilo to veľké prebudenie, a ak ste si všimli, Naoma sa vracala v „sezóne jačmeňa,“ hovorí Biblia, práve v čase žatvy, inými slovami, práve, keď prebiehalo veľké prebudenie, keď to aplikujeme duchovne. Ona sa vracala práve v tom období, nič tam nezostalo, ona nemala nič.

⁶⁵ A Orfa, manželka jedného z jej synov, keď sa prišla pozrieť na to, čo by musela obetovať, ona, súc typom tej modernej cirkvi, „Ak by som tam musela ísť, musela by som opustiť tance, musela by som opustiť svoje zábavy a svoje sociálne stretnutia.“ Ona si potom poplakala, pobožkala svoju svokru a vrátila sa späť.

⁶⁶ Ale tu je jeden nádherný obraz. Bola tam jedna, ktorá sa volala Rúť, ona bola s ňou, jej ďalšia nevesta, ktorá bola znovu typom pohanskej nevesty, ktorá pobožkala svoju svokru a povedala, „Ja opustím všetko, pôjdem s tebou, nech tvoj ľud je mojím ľudom, nech je tvoj Boh mojím Bohom, kdekoľvek zomrieš, tam ja zomriem, kde budeš pochovaná, tam ja budem pochovaná.“ To je to. To je to, čo Boh chce. To nie sú tí hraniční, poloviční, ale to absolútne, úplne odovzdanie sa Kráľovstvu Božiemu. Ona ju pobožkala.

⁶⁷ A tak Naoma povedala, aby ju znechutila, povedala, „Radšej by si sa mala vrátiť k svojmu ľudu, ja som už stará, a nemám už viacej synov.“ A ten zákon bol taký, že ona mala čakať na syna, a povedala, „Nie sú vo mne už žiadni synovia, a ak by som sa aj vydala a mala syna, bola by si už príliš stará, aby si sa zaňho vydala, tak ty sa len vráť ku svojmu ľudu.“

68 Ale Rúť povedala, „Nevrátim sa!“ Viera zakorenená, uzemnená, dokonalá viera prišla do Rutinho srdca. Ona povedala, „Idem rovno s tebou.“ A držala sa jej, bola s ňou, „Budem tam, kde budeš ty.“ To sa mi páči.

69 A sme s tým príbehom oboznámení, ako ďalej pokračuje, že tento veľký Boáz, ktorý bol pánom žatvy, nachádzal sa tam v čase žatvy a bol príbuzný Naomy. A keď ona našla Rúť tam v tej malej misii, ako paberkuje, každý malý klas, ktorý mohla zdvihnúť, ktorý mal na sebe nejakú pšenicu, ona sa ho držala, pretože to bol život. A Boáz, tým, že bol pánom žatvy, tým žencom rozkázal, aby pre ňu tu i tam púšťali za hrst', aby si to mohla zdvihnúť a mať radosť. A ona v ten deň nazbierala plnú zásteru. A keď prišiel Boáz, pán žatvy, a pozrel sa na Rúť a videl jej vernosť, zalúbil sa do nej.

70 Sledujte, ako Boáz predstavuje Krista. Kde sa nachádzal? V Betleheme. Kam prišla Rúť? Do Betlehema. Kde paberkovala? V Betleheme. Vidíte v tejto veci tu všetky tie duchovné význačné body? To pozadie tejto veľkej scény, ktorá sa odohrávala, ako to Boh vedel už od počiatku?

71 A ona sa začala svojej svokry pýtať, čo má robiť. A nakoniec sa Rúť vydala za Boáza, znovu pohanka, ktorá sa vydala za knieža v Júdovi, a usadili sa a žili v Betleheme.

„Ó, ty, malý Betlehem, či nie si najmenší zo všetkých miest Palestíny?“ Ale ľúbilo sa Bohu, ktorý to vedel už od dávnych dní, už od počiatku, a ustanovil, aby sa tam narodil Jeho Syn.

72 On pozná všetky veci a On spôsobuje, že to vyjde správne. A tam sa Rúť vydala za Boáza. A keď sa Rúť a Boáz vzali, ak by sme tu mali čas ísť do tohto veľkolepého príbehu, ktorý bol jedným z najväčších príbehov lásky všetkých vekov, kedy sa Rúť a Boáz vzali. A pamätajte... Zastavme sa tu teraz na chvíľu, je to príliš dobré, aby sme to preskočili.

73 Rúť bola pohanka. Nemala žiadneho dedičstva so Židmi, práve tak, ako my pohania, nemáme žiadne dedičstvo. Tak v skutočnosti to bola Naoma, ktorá mala niečo zdediť. A tak ona stratila všetky svoje prvé majetky, všetky jej veci boli predané na verejnej aukcii, pretože ona bola... Bola exkomunikovaná a odišla preč.

74 Keď sa teraz vrátila, bola tam len jediná osoba, ktorá kedy mohla vykúpiť jej stratené dedičstvo, a to bol jej najbližší pokrvný príbuzný. A Boáz toto vedel, tak on musel niečo vykonať, aby dostal toto pohanské dievča za ženu. A čo musel urobiť? Musel kúpiť všetok

majetok Naomy, aby sa mohol k tomuto majetku dostať, pričom Rúb bola časťou majetku Naomy. A jediný človek, ktorý toto mohol kúpiť, bola osoba z jej príbuzných, ten najbližší príbuzný. To bol zákon vykúpenia.

⁷⁵ A jediný spôsob, ako mohol kedy Kristus kúpiť ten majetok odpadnutého Izraela, bolo stať sa príbuzným. Jediný spôsob, ako kedy mohol Boh vykúpiť ľudskú rasu, Boh Sám sa musel stať telom. A Ježiš bol Bohom učeným príbuzným s ľudskou rasou. On bol Emanuel. Stal sa pokrvným príbuzným, On vzal na Seba nie formu anjelov, ale formu sluhu, ktorý umýval nohy a žil. Líšky mali svoje diery a vtáci povetria mali svoje hniezda, ale On nemal miesto, kde by hlavu sklonil. On jedol, pil, plakal, smial sa, tak isto, ako iní ľudia. A On bol Bohom, nie prorokom, On bol Bohom, pretože On musel byť príbuzným, aby vykúpil tú stratenú ľudskú rasu. A tak Boáz v tomto veľkom type Betlehema, pozrite, kde sa narodil tento príbuzný ľudskej rasy, kde sa musel narodiť.

⁷⁶ A potom, keď ju tento veľký Boáz vykúpil, musel urobiť verejné vyznanie, že vykúpil všetko jej stratené vlastníctvo. Tak išiel ku bráne Betlehema, znovu do toho malého mesta a zavolať starších mesta a dal im na známosť, že v ten deň kúpil všetko, čo mala Naoma, všetko, čo stratila. Všetko, čo stratila, on to kúpil späť. A vyzul si topánku a hodil ju pred ľuďmi na znamenie, že „Ak je tu teraz niekto, kto má nejaký dôvod niečo povedať, povedzte to teraz, pretože toto je pamätník, že som vykúpil všetko, čo ona stratila.“

⁷⁷ Ó, nech je požehnané Meno Pánovo. A keď prišiel náš pokrvný príbuzný, Ježiš z Nazaretu, narodený v Betleheme, postavil sa na vrchu Golgoty a bol vyzdvihnutý medzi nebo a zem, ako pamätník, že vykúpil všetko, čo ľudská rasa v úpadku stratila. Ako môže človek pohrdnúť Božským uzdravením a mocami vzkriesenia Pána Ježiša, keď ten verejný znak bol učený na Golgote, že „Vykúpil som ľudskú rasu a všetko, čo kedy stratila.“ Vykúpil našu dušu, vykúpil naše telo, vykúpil všetko, čo sme v úpadku stratili. Naš Príbuzný Vykupiteľ prišiel a bol učený telom a prebýval medzi nami a ponúkol nám znamenie a povedal, „Je dokonané.“ Čo je dokonané? Všetko je dokonané. My len vchádzame rovno do svojho dedičstva. Ako idú dni ďalej, kráčame bližšie a bližšie.

⁷⁸ Boáz a Naoma, potom, ako boli už nejaký čas zobratí, narodil sa im syn, ktorý pridal ešte viac do tej línie, a bol to Obéd. A on tiež priviedol na svet svojho syna, ktorý sa volal Jesse. A Jesse mal osem chlapcov.

⁷⁹ A bol to veľký prorok Samuel, ktorý prišiel s nádobkou oleja, ten veľký prorok, ktorý prišiel ku Jessemu a povedal, „Boh vybral jedného z tvojich chlapcov, aby panoval a slúžil Môjmu ľudu. A bolo to tam vzadu na poli, na takom malom pastierskom dvore, kde bol privedený ten malý, hrdzavý, šťúply chlapec, Dávid, ten najmladší, a Samuel naňho vylial olej pomazania v prítomnosti všetkých jeho bratov a tých, ktorí stáli naokolo, a dokázal, že Boh ho pomazal za kráľa. Kde to bolo? V Betleheme. Sláva Bohu na výsostiach. Niet divu, že to bol Betlehem, kde bol pomazaný za kráľa.

⁸⁰ A bol to Betlehem, kde sa Dávid narodil, a jeho väčší starší Syn Ježiš, mal byť tiež narodený v Betleheme, pretože tam je také blízke spojenie medzi tými dvomi, Jeho Otcom a Synom. Nie len to, že bol týmto veľkým Synom, len Synom, On bol koreňom a ratolesťou Dávidovou, On bol dokonca pred Dávidom a bude po Dávidovi, pretože On je večne trvajúci, až do Večnosti. Ale podľa tela On bol (a všetky veci sa musia naplniť) Synom Dávidovým. On sa mal narodiť roky neskôr v tomto istom Betleheme, v tomto malom opustenom meste.

⁸¹ Ale po celý čas (všimnite si), je tam veľké mocné tajomstvo, ktoré sa odohráva, a ktoré, zdá sa, že nikto nerozumie. Tá istá vec je dnes v Božom Betleheme, odohráva sa tajomné znamenie, ale zdá sa, že nikto tomu nerozumie. Je to niečo, čo ide ponad hlavy ľudí. Zdá sa, že to nerozumejú. Nezáleží na tom, čo je učené, alebo čo je povedané, a je tam tá tajomná časť vecí, ktorá je učená, a ľudia len povedia, „Ó, dobre, hádam je to v poriadku,“ a idú ďalej, ale oni tomu nerozumejú. Nedokážu to uchytiť. Nedokážu sa toho chopiť, a to je to, čo robil Boh v Betleheme Júdovom. On pracuje a všetky tieto malé veci idú hore, vpred, aby prišli k jednej veľkej Hlave.

⁸² Dávid, ó, keď on bol pomazaným kráľom ako malý chlapec, bol na pohľad hrdzavý, ale v ňom muselo byť niečo, čo pre Boha vyzeralo skutočne. On bol malý, najmenší z celej rodiny, a tí ostatní chlapci, veľkí riadni muži, by vyzerali dobre v tých róbach a s korunou na hlave, ale Boh ukázal, na čo sa On díva. Nie na ten vonkajší prejav, zovňajšok, ale do vnútra človeka. On sa pozrel do jeho srdca a vedel, čo bolo v Dávidovom srdci, bez ohľadu na to, ako by na ňom vyzerala koruna. Vedel, že v ňom nachádza muža, ktorý bol mužom podľa Jeho vlastného srdca, a Dávid bol mužom podľa Jeho vlastného srdca. A to je to, prečo naňho vylial ten olej pomazania, alebo ho dal vyliať na Dávída. Pričom meno Dávid znamená, „Milovaný.“

⁸³ A bolo to krásne reprezentované v Ježišovi, v tom Milovanom, o roky neskôr v Synovi Dávidovom, ktorý mal prísť, aby vyplnil všetky

tieto veci, ktoré boli zasľúbené. Toto malé mesto Betlehem bolo miestom, kde sa toto odohralo. A bolo to na tých istých Júdejských kopcoch, kde Dávid pásol pred mnohými rokmi svoje ovce, kde tí anjeli zaspievali svoju prvú koledu na kopcoch Júdey, ktoré hľadeli na Betlehem. Tá prvá koleda, „Narodil sa vám kráľ v meste Dávidovom, Kristus Pán.“ Keď sa po prvýkrát anjeli zjavili so spevom, to nebolo v Jeruzaleme, v tej veľkej cirkvi, ani to nebolo v Gilgale, ani to nebolo v Šíle, kde v tom čase mali všetky náboženské denominačné služby uctievania, ale bolo to v malom Betleheme, kde sa Duch Boží pohyboval tajomným spôsobom a niečo prinášal. Bolo to tam.

⁸⁴ Bolo to tam, kde mal Kristus prísť, bolo to tam. Bolo to rovno v tom istom malom meste, kde sa narodil Kráľ, kde priniesla tá matka panna svojho prvorodeného Syna. Bol pod prístreškom a bol ukrytý v takej maličkovej pevnosti, Kráľ Kráľov a Pán Pánov. Tam nielen, že by Samuel na Neho vylial olej pomazania, ale Boh to na Neho vylial a na celý svet, Krista Pána. Anjeli oznamovali Jeho príchod a spievali pastierom na kopcoch, tým, ktorí nasledovali pred rokmi kráľa Dávida. Vidíte, to tajomstvo Božie, aké je ono veľké?

⁸⁵ On sa narodil na tomto veľkom území pšenice, pričom jedno zrnko pšenice pochádza zo základných princípov života. A On bol Chlebom Života. „Ja som Chlieb Života, ten, kto je Moje telo, a pije Moju krv, má večný život, a nikdy nezomrie, alebo nepríde nikdy do odsúdenia, ale prešiel zo smrti do života.“

⁸⁶ Betlehem, to meno Beth-el. B-e-t-h, to slovo v hebrejčine znamená „dom.“ E-l znamená Elohim, je to skratka od Elohim, čo znamená, „Boh.“ B-e-t-h, beth, E-l, E-l je Elohim, čo znamená Boh, Dom Boží, kde je položený chlieb života. E-l-h-e-m, končí to s tým, a dáva vám to rovno to „l“ s tým „e“, čo znamená, „bochnik chleba,“ v Hebrejčine, El-hem, E-l je Boh, Elohim. B-e-t-h je chlieb, alebo B-e-t-h je vlastne „dom.“ E-l, to je skratka Elohim, potom E-l, he-m, je „chlieb.“ Čím On bol? Domom Božieho chleba. „Dom Božieho Chleba.“ Dom, beth, Elohim, Boh, el hem, chlieb, „Dom Božieho Chleba,“ to je to, čo znamená „Betlehem“.

⁸⁷ Kde sa len On mohol narodiť, ak nie v Betleheme. Ale bolo to pred všetkými skryté skrze proroka, ktorý povedal, „On príde z Betlehema.“ Oni sa dívali na Jeruzalem, dívali sa na všetky tie veľké Šíla, pozerali sa všade, ale On prišiel z Betlehema, pretože to bol dom Božieho Chleba Života. On je Božím košíkom Chleba pre svet. Tam On bol, narodený v Betleheme. Nemohol sa nikde inde narodiť.

⁸⁸ Mohlo tam byť mnoho veľkých vecí, ako som to tento týždeň študoval, ohľadne rozličných duchovných aspektov toho, prečo sa On musel narodiť v Betleheme. Keď som natrafil na týchto pár miest, Duch Svätý ma uchopil a ja som povedal, „Ó, Bože to je dostatočné, teraz to vidím.“

⁸⁹ On sa nemohol narodiť nikde inde, než v Betleheme. Bolo to miesto chleba toho národa. Bol to chlieb pre celý dom Izraelov, odtiaľ to prišlo. A On bol chlebom života, ktorý zostupuje dolu z neba, tá duchovná Manna, to muselo prísť z Betlehema, v tej línii chleba, na mieste, kde je kladený chlieb. Betlehem, pečenie chleba. Tak Ježiš, tým, že bol Chlebom života, „Ktorý môže človek jesť,“ On povedal, „A nikdy nezomrie.“

⁹⁰ Ďalšia veľká udalosť, ktorú by som nechcel zabudnúť menovať, bola, keď bol Dávid vo svojom najhoršom čase, keď bol utečencom. Bol už pomazaný, vedel, čím má byť. Mal byť kráľom, Boh tak povedal, a pritom bol nenávidený. Stál medzi dvomi hlbokými ohňami. Tu boli za ním na jednej strane Filištíni, a tu bol Saul na druhej strane. A on bol človekom bez národa.

⁹¹ Presne tak, ako stojí cirkev dnes. Tá pravá živá cirkev Božia, bez denominácie, alebo niečoho takého. Ona stojí sama, ale pritom, ona má na sebe vyliate pomazanie. Ona vie, kým je.

⁹² Ako sa to vôbec mohlo stať, že diabol bol z oboch strán a útočil na Dávida? On sa utiekol do pevnosti na púšti a do jaskýň a snažil sa ukryť len s takou malou skupinou verných bojovníkov, bolo ich len zopár, ktorí mu verili. Ale tí mužovia verili Bohu, že to bude ten kráľ.

⁹³ Tak je to s veriacimi dnes, ktorí sú ukrytí, idú z miesta na miesto, ale pritom, oni vedia, kto sa stane Kráľom. Ja sa nestarám, kto bude prezidentom. My vieme, že On prichádza. A zdá sa to byť ešte omnoho vzdialenejšie, ako kedykoľvek pred tým, keď sa veda snaží vyvrátiť a povedať, „Oni dokážu postaviť človeka, dokážu urobiť toto, a vezmú kráľika a vezmú peľ a vytvoria ďalšieho kráľika a tak ďalej.“ Snažia sa vyvrátiť Božie Slovo, ale pritom stále existujú ľudia, ktorí veria Bohu, ktorí stoja tak nepohnutelne, ako vždy stáli. Nezáleží na tom, čo príde, alebo čo odíde, oni stále veria Bohu. Boh má Pravdu. Oni sa držia Božej nemennej ruky. Uprostred boja, uprostred sĺz, uprostred nemocí a smrti, a všetkého, oni sa stále držia Božej nemennej ruky. Oni vedia, že On je Tým prichádzajúcim Kráľom.

⁹⁴ Ľudia sa z nich dnes smejú a robia si žarty a nazývajú ich „Náboženský fanatici.“ Nazývajú ich všetkým možným, čím len chcú, ale

oni sú bojovníkmi Božími, ktorí stoja verne na mieste svojich povinností. Môžu ich nazvať „uzdravovacia skupina.“ Môžete ich nazvať „banda fanatikov,“ alebo ako len chcete, oni sa držia toho Kráľa. Oni vedia, že On prichádza v moci. Hoci ľudia berú Jeho Meno nadarmo, posmievajú sa, robia si žarty, nazývajú tých ľudí, ktorí Mu veria, „vyvrhelmi, banda spodiny.“ To ich ani trochu nerozrušuje, oni stoja verne na mieste svojej povinnosti.

⁹⁵ Bojovníci, ktorí boli s Dávidom, zostávali rovno po jeho boku. Keď prišiel Filištín, on musel bojovať, ktokoľvek to bol. Oni boli napádaní z každej strany. Úbohý Dávid, vo svojej mysli bol celý zmätený, pomyslel si, „Ako to môže byť, Pane?“

⁹⁶ Viete, vodcovia niekedy prechádzajú vecami, o ktorých zhromaždenie nevie, cez čo oni prechádzajú. Keď pomyslíte na zaslúbenia Božie, ktoré On dal, prečo sa to potom nedeje? Oni to svojmu zhromaždeniu nehovoria, nehovoria to ľuďom, s ktorými sa sýtajú, ale v srdci skutočného vodcu je mnoho frustrácií.

⁹⁷ Dávid tam sedel, jeho hrdlo horelo a bolo to uprostred leta. Filištíni využili výhodu toho, že nastalo rozdelenie medzi Dávidom a Saulom. A Saul všade hľadal Dávida a Filištíni tiež, a potom Filištíni hľadali Izraelitov. Hovorte o čase zmätenia, to je presne, ako je to teraz. Dávid sa stal utečencom na tomto malom mieste, pod týmto malým prístreškom, kdekoľvek sa len mohol dostať, tie malé pevnosti, v ktorých sa dokázal držať, potom bol hore na vrchu, uprostred toho horúceho leta, kedy bola tá páľava neznesiteľná, a jeho páľilo hrdlo a v jeho srdci boli frustrácie, strachy a divil sa, „Ó, Bože, ako to len môže byť, Ty si na mňa vylial ten olej, nie preto, že ja som sa vybral, ale Ty si ma vybral, prečo si ma zavolať od pasenia oviec, a povedal si mi, že mi toto dáš, aby som slúžil Tvojmu ľudu, a teraz ma tu máš medzi ohňami, kdekoľvek som.“ To je to, čo prechádzalo jeho srdcom.

⁹⁸ Posadil sa na vrchu a pozrel sa dolu a tam prichádzali Filištíni a obkľúčili Betlehem, jeho malý dom. Potom bolo toto mesto pod nadvládou nepriateľa. Nielen to, ale jeho vlastný dom, dom jeho otca, Jesseho, bol v otroctve Filištínov. Tu bol jeho národ, jeho vlastná cirkev, proti nemu. Tu bol nepriateľ, ktorý bojoval, a tu sú ľudia cirkvi, s ktorými bojoval, nie preto, že chcel, ale preto, že bol donútený to robiť.

⁹⁹ Mnohokrát sme donútení robiť veci, alebo povedať veci, ktoré nechceme povedať, ten skutočný duchovný vodca, ale on je donútený to urobiť. On musí zaujať svoj postoj a ukázať svoje farby, „Vyberiem si tú cestu, s tou hŕstkou Pánových, pohrdnutých,“ povedal pisateľ tej piesne.

¹⁰⁰ Tak, tu on bol v tom horúcom dni, nepochybne chodil hore a dolu a díval sa naprieč tým dlhým údolím, ktoré bolo dlhé asi dvadsaťpäť míľ, tam bol dom jeho vlastného otca v otroctve pod Filištínmi. Tam bol Saul, rovno na druhej strane, a tu prichádza tento, a on stojí rovno medzi nimi, aby zaujal určité miesto. Vidíme ten veľký čas, kedy sa Izrael celý rozštiepil, cirkev sa rozštiepila na rozličné denominácie, môžeme povedať. A tu stál Dávid, nevediac, čo robiť, pritom vedel, že na ňom spočíva to pomazanie. Vedel, že to pomazanie je tam. Oni ho poznali, oni vedeli, že Dávid bude kráľom, Haleluja!

¹⁰¹ My vieme, kto bude Kráľom. Nezáleží na tom, kto bude prezidentom, ja viem, kto bude Kráľom. On bude Kráľom. A viem, že je potrebné niečo, aby ste obstáli, ale nech mi Boh pomôže, aby som zavrel svoje oči na denominácie a všetko možné, a díval sa tam tým duchovným zrakom, že On sa stane Kráľom. Ja Mu budem slúžiť. Ak je to smrť, nech zomriem, ak je to moja rodina, ak sú to moji milovaní, ak je to moja denominácia, čokoľvek to je, nech Mu len slúžim. Zostanem pri Ňom. To sú bojovníci Boha, tak, ako to bolo pri Dávidovi. Tí, ktorí mali svoje ruky na svojich mečoch a kráčali spolu s ním. To je to, ako kráčajú Boží bojovníci, sú pripravení.

¹⁰² Nepriateľ hovorí, „Musíš si dať malý prípitok, buď sociálny.“

„Nebudem sa dotýkať nečistej veci.“ Amen, tam je nepriateľ, a tu je Jeho bojovník.

„Ó, prečo len neodvoláš tie fanatické veci, ktorým veríš?“

„Budem veriť Bohu, zostanem verný.“ Tu to máte, to sú tí bojovníci.

„Ó, čo máš na mysli? Neexistuje niečo také, ako Božské uzdravenie.“

„To je to, čo si myslíš ty. Ja poznám niečo viac.“ Rozumiete?

„Neexistuje niečo také, ako krst Duchom Svätým, tie dni pominuli.“

„To je to, čo si myslíš ty, ja som to už prijal, tak ty mi o tom prichádzaš povedať dosť neskoro.“

¹⁰⁸ Oni vedeli, že to pomazanie bolo na tomto malom rumennom chlapcovi, a oni vedeli, že on bude kráľom.

¹⁰⁹ Ale Dávid bol vo svojej vlastnej mysli frustrovaný. Viem si predstaviť, keď len na chvíľku pozorujete, ako sa tam vracia a sadá si, a díva sa dolu a rozmýšľa, „Moje vlastné milované mesto Betlehem,

pozrite na neho tam, tam, kde sa stali tie veľké veci Božie, kde sa narodil otec môjho pra-pra-otca, kde moja pra-pra-pra-pra-pramatka vypovedala to meno pokolenia v čase narodenia Júdu, z ktorého pokolenia pochádzam. Ale tam ležalo niečo nadprirodzené. Ona vypovedala to miesto a Jozua to umiestnil rovno tam v nej. A odtiaľ prichádzajú všetky tie veci tu, musí to tak byť.

„Bol som pastierom a Ty si na moju hlavu vylial olej, povedal si, že budem kráľom, verím Ti, amen.“

¹¹⁰ Potom sa vracia, díva sa tam dolu a rozmýšľa, „No tam dolu, v mojom malom meste, kde som sa narodil, je tam malá skupina, s ktorou som bol, to boli tie staré dobré dni.“

¹¹¹ Bolo by bývalo lepšie, ak by sa Metodisti dívali späť na svoje staré dobré dni, keď ich bolo málo, a boli v tých malých, školských domčekoch tu v Amerike a padali pod mocou Božou a liali na ich tvár vodu. Bolo by bývalo lepšie, keď by ste sa vy, Baptisti, dívali späť, odkiaľ ste vyšli, a tiež vy, ostatní, vy Letničníci, pozrite sa späť, odkiaľ pochádzate, to je pravda.

¹¹² V tej hodine boja Dávid začal rozmýšľať, „Ó, pamätám si na tie noci, keď som si líhaval tam na úbočie kopca, pamätám si, keď som pozoroval hviezdy, ako sa tam pohybovali, a ako Boh hovoril do môjho malého chlapčenského srdca. Pamätám si, keď som sa jedného dňa tak dostal do Ducha, keď som sa díval na oblaky a na tienisté zelené pastviny, až som tam vykrikol v Duchu a spieval:

Pán je mojím pastierom,
 nebudem mať nedostatku,
 áno, hoci by som prechádzal dolinou tieňa smrti,
 nebudem sa báť zlého,
 lebo Ty si so mnou...

¹¹³ Ó, on sa tu nachádzal rovno v čelustiach smrti, číhalo to z oboch strán, „Áno, hoci by som kráčal cez údolie tieňa smrti.“ Tie staré dobré dni, keď bol Duch so mnou, keď bol Boh so mnou, spieval som Jeho chvály, radoval som sa v Ňom.

¹¹⁴ Pamätám si, že raz prišiel jedného rána lev a vzal jednu z mojich oviec, a prišiel na mňa Duch Boží a ja som išiel a vytrhol som mu ju a rozsekal som ho na kusy. Pamätám si to vyslobodenie. Ó, pamätám si ten večer, tesne predtým, ako zapadlo slnko, prišiel medveď a jednu vzal a ja som ho zabil. Aké veľké vyslobodenie.“

¹¹⁵ „Pamätám si, keď som spieval Jeho chvály, v mojich detských dňoch, keď som pásol ovce. Ó, Bože, vezmi ma späť do toho miesta. Vezmi ma späť ku mojej prvej láske. Vezmi ma späť a vráť mi tú pastiersku palicu, daj mi späť moje stádo oviec, nechaj ma prechádzať sa tam, aby som Ťa tam uctieval.“

¹¹⁶ My o tom tiež niekedy tak rozmýšľame, ale my sme v hodine boja. Niečo musí byť učené. Raz sme boli chlapcami, teraz sme dorastenými mužmi. Boj prebieha. Pamätám si, keď na podlahe lietali piliny a ľudia kričali a vykrikovali, a kdekoľvek ste išli, všade boli ľudia, ale dnes to už tak nie je. Prebieha boj. Ó, to už viac nie je „William Branham, ten mladý chlapec, kazateľ.“ Vy musíte niečo vyprodukovať. Tak veru. Musí byť niečo odlišné. Čas beží. Prebieha boj, je vrchol horúčavy boja. Moc k vyslobodeniu ľudí, všetkých, ktorí sú nájdení zapísaní v tej Knihe. Teraz prišiel ten čas.

¹¹⁷ Dávid a všetky jeho znechutenia. Chodil hore, dolu, a rozmýšľal, „Ó, tento horúci deň, ó, je tak horúco, ó, Saul môže prísť z tejto strany, Filištíni z tamtej strany, všade dookola sú armády a my tu sedíme v ústí jaskyne a pritom je na mne kráľovské pomazanie. Ako je to, ó, Bože, ako to môže byť? Ó, prajem si, aby som sa mohol napiť.“ Potom ide jeho myseľ späť, tam ku bránam Betlehema, kde bola studňa. Nikde nebola taká voda, ako táto voda.

¹¹⁸ Viete, Palestína má zlú vodu, majú zlé vody a dokonca tam mávajú horúčku čiernej vody a také veci, a všetko je to v tom. A v mnohom z toho je alkalická voda, ktorá by vás zabila.

¹¹⁹ Ale Betlehem je provinciou zdroja vody. Nikde nebola taká voda, ako v Betleheme. Dávid zvykol premýšľať, „Keď beriem svoje ovce a vychádzam ráno, chodím k tej starej studni a pijem, ó, aká je chladná a sladká, a ako uháša smäd.“

¹²⁰ A teraz jeho hrdlo po tom túži, a on je pomazaný, „Ó, ak by som sa len mohol napiť tej vody.“ A teraz jeho bojovníci... On vo svojom zúfalstve vykrikoval, „Ó, ak by mi len niekto mohol priniesť vodu z tej starej studne tam v Betleheme.“ Ó, potom, ako sníval o všetkých dňoch svojho detstva a o tých víťazstvách, a teraz je ho vidieť na mieste, kde sedí medzi ohňami a kričí, „Ó, ak by mi len niekto mohol priniesť vodu z Betlehema.“

¹²¹ No, jeho bojovníci nedokázali vyložiť jeho myslenie, ale, brat, oni ho milovali so všetkým, čo bolo v nich. Tá najmenšia z jeho túžob bola pre nich rozkazom. Traja z jeho mocných bojovníkov vytasili svoje meče, vybehli z tábora a presekali si cestu dvadsaťpäť míľ. Dávid sa

nepochybne ohľadne nich divil, „Kde sú? Čo urobili? Kam išli? Či vedia, že vystavujú svoj život riziku?“ A oni sú tam rovno v čelustiach smrti, celou tou dvadsaťpäťmíľovou líniou, a všade číhajú vojaci v úkrytoch, a lesknú sa meče a udierajú štíty, ale ich človek, ich brat, o ktorom veria, že bude kráľom, si zažiadal piť.

¹²² Ó, brat, som zvedavý, či sú tí dnešní bojovníci ochotní presekať sa cez formalizmus, pochybnosti a neveru, aby občerstvili v prítomnosti Pánovej Jeho túžby? „Tá najmenšia z Tvojich túžob, či je to Afrika, India, či je to ísť na ulicu, kdekoľvek to je, tá najmenšia z Tvojich túžob, Pane, je mojím rozkazom. Smrť pre mňa neznamená vôbec nič. Popularita, ó, čím som, čím budem, to neznamená nič, Pane, ide o to, vyplniť Tvoje túžby.“ To sú bojovníci, ktorí stoja po Jeho boku, „Ak ma nazvú 'náboženským fanatikom.' Ak bude moje meno škandalizované, ak ma vykopnú na ulicu, na tom nezáleží, Tvoja túžba je mojím rozkazom.“ To je skutočný vojak.

¹²³ Čo oni urobili? Prebojovali si cestu cez všetko, kým sa nedostali ku tej studni. Ponorili to vedro do vody, a vracajú sa späť, bojujú a presekávajú si cestu sprava doľava a prichádzajú do prítomnosti Dávida. Povedali, „Tu máš, náš pane!“ Ó, čo? Muž, ktorý bol hanbou, muž, ktorý bol cirkvou nenávidený, muž, ktorý bol nenávidený kráľom, muž, ktorý bol nenávidený Filištínmi, muž, ktorý bol takmer všade nenávidený. Ale tá malá skupina, ktorá ho nasledovala, oni vedeli, že on sa stane kráľom.

¹²⁴ Viem, že my dnes spievame nádherné piesne, staviame veľké cirkvi, máme veľké chválospevy a všetko, takto Ho chválime, ale Ježiš povedal, „Vo svojich srdciach ste ďaleko odo Mňa, lebo učíte náuky, ktoré sú prikázaniami ľudí.“ Nech len Duch Svätý príde a urobí niečo v ich cirkvi, ukáže im prítomnosť Ježiša Krista, vykopnú vás cez dvere. „Nadarmo Ma uctieвате, vy uctieвате, ale nadarmo to robíte vyučujúc náuky, ktoré sú tradíciami ľudí.“

¹²⁵ Ale existujú bojovníci, ktorí Mu veria, bojovníci, ktorí pri tom stoja s duchovným porozumením, ako tam v Betleheme. Rozumiete? Iste to tak bolo.

¹²⁶ Dávid zodvihol to vedro vody, pozrel sa na to, a Biblia hovorí, že to vylial na zem a povedal, „Pane, nech je to preč odo mňa, aby som sa z toho napil, pretože títo moji bojovníci riskovali svoj život, aby tam išli, a priniesli mi túto vodu. Je to krv človeka, nemôžem to urobiť.“ A táto sladká voda, pre ktorú riskovali svoje životy, a prelomili sa cez líniu nepriateľa, aby sa tam dostali a získali tú vodu, Dávid to vylial na zem

ako dobrovoľnú obeť Pánovi. To nebolo hrubé, bolo to len vyplnenie Písma.

¹²⁷ Pretože, hoci Ježiš, súc z Betlehema, je Chlebom Života, On je tiež Vodou Života. Istotne je. A čo urobil? On bol reprezentovaný v oboch, v Dávidovi a v tých bojovníkoch, pretože, On bol Kráľom, a On bol tým bojovníkom, ktorý prišiel a prelomil sa cez líniu nepriateľa, amen. Porazil smrť, peklo a hrob a preliat Svoju vlastnú Krv, aby sa Ján 3:16 mohol vyplniť.

„Lebo Boh tak miloval svet, že dal Svojho Jednorodného Syna, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.“

¹²⁸ A potom, On nie, že dal vodu, ktorá to reprezentovala, ale On bol tou vodou, inak by bolo zahynutie, ľudia, ktorí hynuli, aby oni mohli mať život. Ako to On urobil? Skrze Svoju vlastnú krv. Skrze to, že ju preliat, nie, že sa Mu vyliala, to by bolo nechtiac. On to preliat dobrovoľne na Golgote, potom, ako sa prelomil cez každú líniu nepriateľa, a preliat Svoju vlastnú krv života, aby mohol byť košíkom chleba pre svet.

Je fontána naplnená krvou,
ktorá vyteká z Emanuelových žíl,
kde hriešnik, keď sa ponorí,
je zbavený všetkých škvrn svojich vín.

¹²⁹ To je to, prečo sa narodil v Betleheme. To je to, prečo musel prísť, pretože to bolo centrom chleba. Chlieb Života. To bolo centrum vody, a to znamená Vody Života. A v Ježišovi bolo oboje, Chlieb Života a Vody Života. Preto musel prísť a narodiť sa v Betleheme.

„Ty, Betlehem Júdov, či nie si najmenší zo všetkých svojich kniežat? Si len obyčajným malým kazateľom, si len malou osobou, ale z teba vyjde Vládca, ktorý je od dávna, od vekov, až na veky, Jeho vychádzania sú od vekov, a sú od vekov až na večné veky.“

¹³⁰ To je ten dôvod, prečo sa On musel narodiť v Betleheme Júdovom. To Ho vychovalo a, môj brat, to miesto, kde On chce byť dnes vychovaný, (uložený do kolísky) to je v tvojej vlastnej bytosti, v tvojom vlastnom srdci, aby On mohol ukázať cez teba Vody Života pre hynúcich ľudí a Chlieb Života pre hladujúcich ľudí. On je Chlebom a Vodou Života, čo sú dve nevyhnutné veci pre život človeka, to je Chlieb a Voda. Je to iste zaslúbené.

131 Skloňme teraz na chvíľu svoje hlavy. A zatiaľ čo to robíme, chcem, aby ste ma teraz pozorne počúvali, či si prišiel dnes ráno do Betlehema? Ak si nebol nikdy v Betleheme...

132 To bolo tiež nazvané Efrata Betlehema, Betlehem Efrata, Efrata znamená „Koreň,“ pochádza to od slova h-e-m-p, hemp, čo znamená „Koreň.“ A tá starodávna oblasť tam sa nazývala Efrata, čo znamená, „To je počiatok života.“ A Kristus povedal, „Ak zostanete vo Mne, Ja som ten vínný kmeň, a vy ste letorasty.“ On je koreňom všetkého života.

133 Ak si nikdy neprišiel do Betlehema Efraty, príď dnes ráno a prijmi Ho ako svojho Spasiteľa a On ti odpustí tvoje hriechy. Zdvihneš svoju ruku ku Nemu a povieš, „Pane Bože, buď mi teraz milostivý, ja teraz prichádzam ku Ježišovi, so všetkým, čo je v mojom srdci, prichádzam do Tvojho Betlehema, k Vode a Chlebu Života, teraz Ho prijímam ako svojho osobného Spasiteľa.“ Nech ťa Pán žehná, mladý človek tam, nech ťa Pán žehná, nech ťa Boh žehná, maličký.

134 Je tu niekto ďalší, kto povie, „Teraz prichádzam, nemám vo svojich rukách nič, stojím smädný, moje hrdlo je vyschnuté, neviem, kam mám ísť, a kde nájsť ten skutočný život. Nevieť, pripojil som sa k cirkvám...“ Nech ťa Boh žehná, sestra, „Pripojil som sa k cirkvám, urobil som všetko, čo som vedel, brat Branham, ale ešte nikdy som sa nedotkol toho skutočného, životodarného Zdroja. Teraz, Pane prichádzam, aby som to prijal.“ On je tu pre teba. Zdvihneš len svoju ruku a povieš, „To som ja, Pane. Ja som ten, ktorý tu stojí a je v potrebe!“ Nech vás Boh žehná, ako sa modlíme.

135 Ó, Pane Bože, toto malé potrhané posolstvo, prinesené z Písem, hoci vo všetkých svojich symboloch, ako si to tam Ty položil, možno je to ukryté pred očami múdrych a chytrých a bude to zjavené nemluvňatám, takým, ktorí sa chcú učiť. Ó, aký malý Betlehem, najmenší zo všetkých, ako to len prorok povedal, „Či nie si najmenší zo všetkých kniežat?“ Ale to sa tak ľúbilo Bohu, aby priviedol z toho malého, nepatrného miesta Panovníka Izraela. Pane Bože, z malej skupiny ľudí, ktorí sú umytí tým červcom, živou Krvou Pána Ježiša, Ty z nej, Pane, privádzaj ku tej skupine, ktorá je po celom svete, znovu Krista, ktorý bude panovať nad všetkými národmi so železným prútom.

136 Modlím sa k Tebe, Otče Bože, aby si bol milostivý každému z nás, ktorí sme tu teraz prítomní, a nech môžeme prísť do Tvojho Betlehema, „Ó, príďte, všetci vy verní.“ Spievali sme, „Príďte do Betlehema.“ Pane, nech vidia, že to neznamená prísť tam do nejakého malého mesta, ktoré bolo raz symbolom, ale prísť do tej reality, Ježiša Krista, Božieho Chleba a Vody Života.“

¹³⁷ A títo, ktorí zodvihli svoje ruky, prijmi ich rovno teraz do svojho Kráľovstva, Pane, pretože to je skrze ich vieru, skrze ktorú Ho prijímajú, je to skrze vieru, oni zodvihli svoje ruky a skrze vieru, verím, že Ty ich prijímaš. Zachovaj ich, Pane, v Betleheme, odkiaľ nikdy nezblúdia, alebo neodídu preč, ako Naoma, ale nech môžu, keď sa časy zhoršia, nech môžu zostať rovno v Betleheme. A bude to lepšie a lepšie, ako čas pôjde vpred, udeľ to, Pane.

¹³⁸ Teraz sa modlím, aby si bol milostivý tým, ktorí sú chorí a postihnutí. Sú tu takí, Pane, ktorí potrebujú Tvoj dotyk uzdravenia. Ó, Pane, Ty si prinavrátil Betlehem do všetkej jeho predošlej slávy. Ty si ho prinavrátil v čase depresie, keď bol chorý, Ty si ho prinavrátil rovno späť a priviedol si Naomu v tom období jačmeňa a teraz, Otče, modlíme sa, aby si priviedol každú Naomu a každého, kto tu je, kto je v potrebe. Modlím sa, Bože, ó, Pane, je práve obdobie jačmeňa. Ten veľký jačmenný bochník, ktorý sme videli, ako sa kotúlal z kopca rovno do tábora nepriateľa. Modlím sa, Bože, aby si priniesol ten veľký jačmenný bochník teraz do tejto budovy, aby mohol byť zmierením za choroby ľudí, tak isto za hriech, a uzdrav každú osobu, ktorá je v Božskej prítomnosti.

¹³⁹ Práve to cítim, Pane, možno je to len môj osobný pocit, ale cítim, že Ty si blízko, že Tvoja blízkosť je teraz tu. Verím, že si tu, a nehovorím toto kvôli ľuďom, ty poznáš srdce človeka, modlím sa, Pane, aby oni nejako mohli uchytiť to videnie z dnešného rána, ako tí bojovníci, že Tvoja veľká Všemohúcnosť, Tvoja veľká moc, Tvoja veľká prítomnosť, to, kým Ty Si, Syn Boží, Kráľ, Ten Pomazaný, že Ty si uprostred nás, modlím sa, aby mohli uchytiť ten záblesk toho vo svojich dušiach a boli uzdravení zo svojich nemocí, modlím sa túto modlitbu, ako to na nich umiestňujem v Mene Ježiša Krista, Tvojho Syna. Amen.

¹⁴⁰ Verím Bohu, všetkým Jeho slovám, verím, že každá časť Jeho Slova je Božsky inšpirovaná. Verím, že On nie je, 'Ja som bol', ale On je 'JA SOM'. Tá večne živá prítomnosť. Verím, že rovno teraz je to tu, uprostred ľudí.

¹⁴¹ Vy, ktorí ste zodvihli svoju ruku, nájdite si cirkev, buďte pokrstení vo Meno Ježiša Krista, vyzývajúc Boha, a buďte umytí od svojich hriechov, veriac, že On skoro prichádza, aby... On sa má zjaviť vo svojom druhom príchode.

¹⁴² Taktiež verím, že Jeho prítomnosť je tu, aby uzdravila chorých, aby dala zdravie tým, ktorí sú v potrebe. Nepotrebujete nevyhnutne, aby sa za vás modlilo jeden po druhom. Jedného večera som to dokázal ľuďom, chcel som im ukázať, čo sa stane.

¹⁴³ Bol jeden určitý mladý muž, ktorý tu sedí a díva sa teraz rovno na mňa, ktorý bol mnoho dní na posteli, jeho krk bol tak hrozne opuchnutý, až nemohol ani jesť, ani piť, vôbec nič, mal tak vysokú horúčku a on povedal svojmu otcovi a matke, „Pošlite po brata Branhama, aby prišiel a pomodlil sa za mňa.“ A oni ma nejako nechceli obťažovať, pretože som bol zaneprázdnený, ale niečo ma viedlo, aby som išiel do ich domu.

¹⁴⁴ Ako tam sedeli, snažili sa priniesť tomuto mladému mužovi tanier, mal tam vajíčka na mäkko ešte s niečím a takú jemnú fazuľovú kašu a snažil sa to prehltnúť. Tlačil si to dolu hrdlom svojím prstom a jeho zuby boli celé opuchnuté a vytekal z nich hnis a on sa to snažil prstom natlačiť a dostať to dolu hrdlom a dal si asi jedno alebo dve sústa a nevládal ďalej. Išlo mu to von.

¹⁴⁵ Sedel som tam, ani som sa nemodlil, bolo tam len niečo malé, a vy nemôžete povedať každému, čo sa deje, nie, povedal som, „Pane, Pane, teraz je blízko koniec roka, niečo prichádza, niečo nové, dovoľ mi to, Pane, je to toto? Je to toto?“ A ako som to začal hovoriť, povedal som vo svojom srdci, „Viem, že Ty si tu.“ Ten mladý muž sa načiahol a dal si ďalšie sústo a ďalšie a ďalšie a ďalšie a zjedol celý tanier a nasadol do auta a odišiel.

¹⁴⁶ Ó, On je Bohom, vidíte Jeho prítomnosť, Jeho prítomnosť, oni ne... To je len nechať Ho byť prítomným.

¹⁴⁷ Jedného dňa, keď urobili túto poslednú fotografiu, keď som Ho tam videl stáť, pozrel som sa na to a pomyslel som si, „No, videl som tam na tom anjela Pánovho, a viem, že je to ohromné.“ Ale, keď bol On na tejto, potom okolo tretej ráno ma On zobudil a povedal mi, čím to bude, a všetko mi to vysvetlil, a ako je to s tou zbrojou a všetko, ukázal mi na tom veci, ktoré som nikdy predtým nevidel. Išiel som, a vzal som tú fotografiu a pozrel sa na to a tam to bolo. Nikdy predtým som to nevidel. Ó, čo za pocit mi to prinieslo, aká útecha, vedieť, že On je prítomný.

¹⁴⁸ On je tu, to je Jeho prítomnosť, a prítomnosť Pánova tam bola, aby uzdravila ľudí. Prítomnosť Pánova je tu, aby uzdravila ľudí. Prítomnosť Pánova je tu, aby usvedčila hriešnikov. Prítomnosť Pánova je uprostred Jeho ľudu a On je Božím Betlehemom, plným Chleba a Vody. Som tak rád (vy nie?), že máme miesto, kde môžeme prísť, aby sme jedli a žili na veky.

¹⁴⁹ Nech vás teraz Pán žehná. Máš niečo, čo chceš povedať, brat? [Brat Neville hovorí, „Nie.“ - pozn. prekl.] Povstaňme teraz na svoje

nohy, zaspievame starú, známu pieseň na rozpustenie, „Ber so sebou Meno Ježiš.“

¹⁵⁰ Koľkí milujete Pána? Nech vidím vaše zodvihnuté ruky. No, kým máte zodvihnuté svoje ruky, zložte ich a potraсте si teraz ruky s niekým, kto stojí pri vás, a povedzte, „Nech Ťa Boh žehná, pútnik, nech Ťa Boh žehná.“ Tak to je, všade naokolo. V poriadku, to je preto, aby ste boli jeden s druhým oboznámení. V poriadku.

¹⁵¹ Teraz sa pozrime rovno smerom k nebu a zaspievajme teraz túto pieseň.

Ber so sebou Meno Ježiš,
dieťa smútku a bolesti,
dá ti radosť a potešenie.
Vezmi Ho, kde len vykročíš.
Vzácne Meno (vzácne Meno),
ó, aké sladké,
nádej zeme, radosť neba,
vzácne Meno (vzácne Meno),
ó, aké sladké,
nádej zeme, a radosť neba.

* * * * *

--- Brožúra nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v decembri 2014.

Text je verným opisom a prekladom zvukového záznamu.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

www.vecerne-svetlo.sk
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí